

SEXAGESIMA (60.-DAGEN FØR PÅSKE)

Indgangsvers (Sl 44)

Rejs dig, Herre, hvorfor sover du? Rejs dig, og bortstød os ikke for evigt. Hvorfor vender du dit ansigt bort og glemmer os i vor trængsel? Vort legeme klæber til jorden. Rejs dig, Herre, hjælp os og befri os. **V. (Sl 44)** Gud, med vore ører har vi hørt det, og vore fædre har forkyndt os det. Ære være.

Kirkebøn

Gud, du, som ser, at vi ikke sætter vor lid til nogle af vore egne gerninger, giv os i nåde, at vi ved folkenes lærers beskyttelse må skærmes mod alt, hvad der truer os. Ved vor Herre.

Epistel (2 Kor 11, 19-33; 12, 1-9)

Brødre! I finder jer jo gladeligt i de vanvittige, skønt I er så kloge. I finder jer i, at man gør jer til slaver, at man udsuger jer, at man baster og binder jer, behandler jer nedladende og slår jer i synet. Jeg må med skam tilstå, at så har vi været magtesløse! Men hvad en anden drister sig til – jeg taler i vanvid – det drister jeg mig også til. Er de hebræere? Det er jeg også! Er de israelitter? Det er jeg også! Er de af Abrahams slægt? Det er jeg også! Er de Kristi tjenere? Jeg taler rent afsindigt: Jeg overgår dem! Jeg har slidt og slæbt, tit været i fængsel, fået slag i massevis, jeg har været i livsfare mange gange. Af jøderne har jeg fem gange fået fyrre slag minus ét, jeg har fået pisk tre gange, er blevet stenet én gang, har lidt skibbrud tre gange, jeg har drevet rundt på det åbne hav et helt døgn. Ofte på rejser, i fare på floder, i fare blandt røvere, i fare fra mit eget folk, i fare fra hedninger, i fare i byer, i fare i ørkener, i fare på havet, i fare blandt falske brødre. Jeg har arbejdet og slidt, ofte haft søvnløse nætter, lidt sult og tørst, ofte fastet, døjet kulde og manglet klæder. Hertil kommer det, som dagligt trykker mig: bekymringen for alle menighederne. Hvem er magtesløs, uden at jeg også er magtesløs? Hvem falder fra, uden at det svier i mig? Hvis jeg skal være stolt, vil jeg være stolt af min magtesløshed. Gud, Herren Jesu fader, som skal prises til evig tid, han ved, at jeg ikke lyver. I Damaskus holdt kong Aretas' statholder damaskenernes

by bevogtet for at gribe mig, men jeg blev firet ned i en kurv gennem en åbning i muren og slap ud af hans hænder. Stolt vil jeg være, selv om det ikke nytter, og nu kommer jeg til syner og åbenbaringer fra Herren. Jeg kender et menneske i Kristus, som for fjorten år siden – om det var i legemet eller uden for legemet, ved jeg ikke, Gud ved det – blev rykket bort til den tredje himmel. Og jeg ved om dette menneske – om det var i legemet eller uden for legemet, ved jeg ikke, Gud ved det – at det blev rykket bort til Paradis og hørte udsigelige ord, som et menneske ikke må udtale. Dette menneske vil jeg være stolt af, men jeg vil ikke være stolt af mig selv, undtagen af min magtesløshed. For hvis jeg ville være stolt, ville jeg ikke være vanvittig; det ville jo være sandt, hvad jeg sagde. Men jeg lader være, for at ingen skal gøre sig højere tanker om mig end dem, han får ved at se eller høre mig. Og for at jeg ikke skulle blive hovmodig af de overmåde store åbenbaringer, blev der givet mig en torn i kødet, en engel fra Satan, som skulle slå mig, for at jeg ikke skulle blive hovmodig. Tre gange bad jeg Herren om, at den måtte blive taget fra mig, men han svarede: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.« Jeg vil altså helst være stolt af min magtesløshed, for at Kristi magt kan være over mig.

Graduale (Sl 83)

Folkeslagene skal vide, at dit navn er Gud, du alene er den højeste over al jorden. Min Gud, gør dem som et hjul og som et halmstrå for vinden.

Tractus (Sl 60)

Du har rystet jorden, Herre, og bragt den til at skælve. Helbred dens forfærdelse, for den er rystet. For at dine udvalgte må flygte fra buen, for at de må frelses.

Evangelium (Luk 8, 4-15)

På den tid, da der samlede sig en stor skare, og de kom ud til Jesus fra den ene by efter den anden, sagde han i en lignelse: »En sædemand gik ud for at så sit korn. Og da han såede, faldt noget på vejen, og der blev trådt på det, og

himlens fugle åd det op. Noget faldt på klippen, og da det var vokset frem, visnede det, fordi det ikke havde væde. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne groede helt sammen og kvalte det. Men noget faldt i god jord, og det voksede op og gav hundrede fold.« Da han havde sagt det, råbte han: »Den, der har ører at høre med, skal høre!« Hans disciple spurgte ham, hvad denne lignelse skulle betyde. Han svarede: »Jer er det givet at kende Guds riges hemmeligheder, men de andre bliver det givet i lignelser, for at de skal se, men intet se, og høre, men intet fatte. Men dette er meningen med lignelsen: Sæden er Guds ord. De på vejen er dem, der har hørt ordet; derefter kommer Djævelen og tager ordet bort fra deres hjerte, for at de ikke skal tro og blive frelst. De på klippen er dem, som med glæde tager imod ordet, når de har hørt det; men de har ikke rod, de tror kun til en tid og falder fra, når prøvelser sætter ind. Det, som faldt mellem tidslerne, det er dem, der har hørt ordet, men kvæles af livets bekymringer og rigdomme og nydelser, så de ikke bærer moden frugt. Men det i den gode jord, det er dem, der hører ordet og bevarer det i et smukt og godt hjerte, er udholdende og bærer frugt.

Offertorium (Sl 17)

Led mine skridt sikkert ad dine stier, at mine fodtrin ikke rokkes. Bøj dit øre og hør mine ord. Lad din barmhjertighed vidunderlig udgydes over mig, du, som frelser dem, der håber på dig, Herre.

Stillebøn

Herre, lad det offer, som vi frembærer for dig, altid skænke os liv og styrke. Ved vor Herre.

Treenigheds præfation bedes.

Kommunionsvers (Sl 43)

Jeg vil træde frem for Guds alter, for Gud, min ungdoms glæde.

Slutningsbøn

Ydmygt, beder vi dig, almægtige Gud, at du vil forunde dem, som du genopretter ved dine sakramenter, også værdigt at tjene dig i en livsførelse som er dig til behag. Ved vor Herre.